

גבי שושן:

„בארץ שיגעון - כולם מדברים בדולרים!“

אני זוכרת את גבי שושן מקורול שיער וסכסי בתפיד ברגר במחומרת „שיער“ אני גם זוכרת אותו כחבר ב„אחרית הימים“ או שר את „בראשית“ ו„שש-עשרה מלאו לנער“ גבי היה כוכב ידוע עד שיום אחד, לפני שש שנים, הוא התחתן ונסע לחפש את מזלו בארצות-הברית.

גבי התגורר בלוס-אנג'לס ובניו-יורק. הוא ניסה ל„שחק אותה“ באמריקה, הופיע במועדונים ישראלים ובמועדוני-רוק קטנים בסנטה-מוניקה שבלוס-אנג'לס. בינתיים הוא התגרש מאשתו, אם בנו, וחזר לישראל.

גבי, האם באת רק לביקור מוזרת או שחזרת כדי להישאר כאן?

האמת היא שבאתי ארצה כדי לבקר את אבי החולה. היו לי המון היסוסים — זה לא פשוט לחזור ארצה אחרי שש שנים. באתי, הופתעת והחלטתי להישאר.

ממה הופתעת?

מהמון דברים. למשל מהמוסיקה. המוסיקה בארץ התקדמה עם הזמן. מצאתי שהסינגון המוסיקלי המקובל בארץ מתאים לסינגון שלי, ולכן אני רוצה לעשות תקליט ולהופיע. אני במשאומתן עם הד ארצי — את המוסיקה כתבתי בעצמי עוד כשהייתי בארצות-הברית. את המילים יכתבו מחברים ישראלים.

איך נראית לך הארץ אחרי שש שנים?

לא נורמלי! אני מאוד מופתע לטובה ממה שהולך פה. ממש אווירה בינלאומית, כולם מדברים בדולרים. אחרי כל מה ששמעתי בארצות-הברית על מה שקורה בארץ ציפיתי למצוא אנשים בדיכאון. והנה כולם חוגגים כאילו מי יודע מה יהיה מחר.

מה אתה עושה כדי לחדש את הקשר שלך עם הקהל?

כשירדתי מהמטוס הציעו לי להופיע באילת. נסעתי קצת בהיסוס ושמחתי לגלות שעדיין יש קהל שמכיר אותי ובה לשמוע אותי. נכון, זהו קהל מבוגר יותר — לא כמו הקהל שהיה לי בעבר, אבל גם אני התבגרת. הקהל ביקש ממני את השלאגרים שלי, את 16 מלאו לנער, את בראשית, ואפילו שירים משיער.

היית כוכב עד שנסעת לאמריקה וכמי עם נשכחת. איך אתה מרגיש בעת בתור „דשעבר“?

האמת היא שכשהייתי מה שאת מכנה „כוכב“ לא הבחנתי בכוכבות שלי. כשנסעתי לאמריקה לא התייחסתי לעניין, ולא הפריע לי כלל שלא מזהים אותי ברחוב. או שאני לא מוכר. כך שכל העניין הזה לא מפריע לי. אני יוצר ועושה דברים, ויכול להיות שעם הזמן זה יקרה שוב, שוב אהיה כוכב.

חווה אלברשטיין:

„כמו חיה שבבואתה נשקפת במים!“

חווה אלברשטיין היא זמרת מצויינת. היא החליטה להסתכן והסכימה לגלם תפקיד ראשי ב„סיפור איני טימי“, סרטו החדש של הבמאי נדב לויתן. בעוד כשבועיים יופיע הסרט על בדיה-קולנוע והקהל יראה את הכוכבת שלו לא עם גיטארה על הבימה, אלא בקלויזאפ, וללא כחל וסרק.

חווה, מניין שאכת את האומץ לנסות משהו חדש למר, כמו קולנוע, ועוד בתפקיד ראשי?

זה באמת אחד מאותם האבסורדים שיש במיקצוע שלי. מצד אחד, במעמד שלי צריך הרבה אומץ כדי לנסות דברים חדשים, ומצד שני, לדעתי, כדי להמשיך ולהתקיים צריך לעשות דברים משוגעים ולקחת הימור רים. אני הגעתי למצב-נפשי שבו הרגשתי תקועה בדברים הבטוחים. הייתי עייפה וחיפשתי אתגרים. ההצעה של נדב להופיע בסרט שלו באה ברגע הנכון. יכול להיות שאם היה מציע לי את אותה הצעה שנה אחת קודם, הייתי מהססת. הייתי פוחדת לקחת על עצמי אתגר כזה. אבל הוא בא עם ההצעה בדיוק ברגע שבו שבעתי מדבר אחר, ורציתי לנסות משהו אחר.

האם חלמת אייפעם להיות שחקנית קולנוע?

האמת? מעולם לא. אבל בסינגון השירה שלי העברתי מילים בלי לתת את הדעת עלי-כך שאני משחקת אותן. אנשים היו אומרים לי את ממש שחקנית. האמת היא שבכלל לא התכוונתי. אחר-כך עשיתי את תוכנית הטלוויזיה לילדים קרוסלה והעזתי לי רק לשיר אלא גם לדבר. אחר-כך באה הצגת-ילדים בשם מה קרה בארץ מ, ופיתאום ראיתי שאני יכולה לדבר בלי מוסיקה.

קראתי פעם שאת חושבת את עצמך ליצור לא פוטוגני. האם לא פחדת להצטלם?

זה נכון, לא אהבתי להצטלם. אבל במשך השנים שיכנעו אותי שהשד אינו נורא כל-כך. חוץ מזה, אל תשכחי שעברתי בחיי צילומי סטילס וטלוויזיה, אבל עלי להודות על האמת: כשראיתי ראשם (תצלומי פילם מתוך הסרט) הייתי בהלם, ולא באתי יותר לחדר ההקרנה. הרגשתי כמו חיה הרואה את בבואתה נשקפת במים — זה נראה לי נורא מעוות. עכשיו, כשהסרט גמור וראיתי אותו בשלמותו, נרגעתי.

ברברה טאופר:

„אני לא יודעת, אני לא קרייסקי!“

הניספחת לענייני תרבות ועתונות בשגרירות אוס-טריה בישראל, ברברה טאופר, היא אחת הדיפלומטיות שיות היותר פופולאריות בישראל. לולא הייתי יודעת שברברה היא דיפלומטית, הייתי חושבת שהיא ישראלית לכל דבר. כי ברברה, שלא כדיפלומטים אחרים, אינה מנותקת מהחברה הישראלית. היא מעורה היטב בכל החוגים — ה„רשמיים“, ה„בוהמיים“ ו„הגבוהים“. בשבוע שבו ביצעה חוליה פלסטית פיגוע בבית הכנסת בווינה, שבעיקבותיו נוצרה המתחחות בין ממשלת ישראל והקאנצלר האוסטרי ברונו קרייסקי, שאלתי את ברברה:

איך את מרגישה השבוע כאוסטרית בישראל?

אני מרגישה נורא. נהרגו אוסטרים יהודיים, וזה שובר את ליבי. הרג אינו דרך. אני מרגישה כמו כל ישראלי וכמו כל אוסטרי. זה פשוט נורא.

איך, לדעתך, מרגיש קרייסקי? אני לא יודעת, אני לא קרייסקי.

היחסי בין אוסטריה וישראל מתוחים מאוד. איך זה משפיע על עבודתך הדיפלומטית?

אני מנסה לעשות את עבודתי בדרך אישית. שיהיה ברור — אנחנו רוצים יחסים טובים עם הישראלים. אנשים שמכירים אותי יודעים שאני רוצה את זה במיוחד. אני מנסה לגשר בדרכי על הפער, בעיקר דרך פעולות תרבותיות. אני מוכרחה להגיד לך בכנות: במשך שש שנות עבודתי כניספחת תרבות בישראל, לא הופרעה עבודתי מעולם בגלל פוליטיקה.

איך את מסבירה לפונים איך את יח מה של ממשלת אוסטריה לישראל?

אני מוכרחה לומר לך שידידי מסבירים לי יותר מכפי שאני מסבירה. דווקא אני חוקרת יותר, שואלת על המתרחש, ומנסה להבין טוב יותר.

האם את מתנצלת בכל זאת?

לא. אני לא הרגתי אף אחד. אני יושבת פה. הדבר היחיד שאני יכולה להגיד הוא שכולנו מרגישים איום בקשר להרג, וכולנו, ללא יוצא מהכלל, פוחדים מהתקפות סורר.